

РЕШЕНИЕ

№ 2200

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 12.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9667** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. С. Б. срещу решение № СФД20-РД28-148/05.8.2020 г. на директора на дирекция „Местни данъци и такси и търговска дейност“ при Столична община, с което е потвърден акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК – АУЗД-803-2020-1/25.06.2020 г., с който са установени задължения - за данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ в размер па 72.30 лв., ведно със съответните лихви за просрочие върху главницата, изчислени към 25.06.2020 г. в размер 20.66 лв., т.е. всичко в размер на 92.96 лв. и такса битови отпадъци /ТБО/ в размер на 61.70 лв., както и съответните лихви за просрочие върху главницата, изчислени към 25.06.2020 г. в размер на 17.91 лв., т.е. всичко в размер на 79.61 лв., като общият определен размер на задължението е 172.57 лв., от които дължима главница 134.00 лв. и дължими лихви 38.57 лв.

Жалбоподателката иска съдът да отмени решението и акта, в частите, касаещи начислени задължения за местен данък и ТБО от 2015г. до 05.09.2019г., тъй като формално не е била призната за собственик на недвижимия имот. Позовава се на решение по к.д.№ 484/2018г. на ВКС, постановено на 05.09.2019г. и вписано в Агенцията по вписванията на 05.09.2019 г., като твърди, че е станала собственик именно на последната дата, едва с постановяване на съдебното решение и вписването му, откогато започвало да има действие за трети лица, включително и за ПАМДТ на Столична община. Видно от справка в имотния регистър до 05.09.2019г. като

собственик на имота е вписано друго лице – Ю. К. и едва с постановяване и вписване на съдебното решение, правото ѝ е признато, съответно дотогава не дължи данък и такса за имота.

Ответникът - директорът на дирекция „Местни данъци и такси и търговска дейност“ при Столична община, чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва жалбата. Посочва съдебна практика по аналогичен казус. Претендира разноски.

Административен съд София – град, 6-ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намери следното:

Жалбата е подадена в срок (на 03.09.2020г., като решението е връчено на 21.08.2020г.), от адресата на акта за установяване на задължението и потвърждаващото го решение, който подлежи на съдебно обжалване, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Производството при ответника е започнало по повод декларация по чл.14 от ЗМДТ за облагане с данък недвижими имоти от 29.04.2020г. за магазин на [улица] и прилежащата му земя, подадена от майката на жалбоподателката П. С. Б. в качеството ѝ на съсобственик на имота, заедно с двете ѝ дъщери. Към декларацията е приложено решение №61 от 19.07.2019г. по гр.д. №484 по описа на ВКС за 2018г., с което жалбоподателката, майка ѝ и сестра са била признати за собственици на съответните идеални части от имота по отношение на владеещата го Ю. К. и същата е била осъдена да върне владението. Конкретно за жалбоподателката е установено, че е собственик на j идеална част от магазина.

Въз основа на декларацията и приложените доказателства е издаден Акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК №803-2020-1 от 25.06.2020г. от ст.инспектор Х. Д., с който е установен данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за 2015г., 2016г., 2017, 2018, 2019 в общ размер на 172, 57лв., от които 134 лв. главница и 38,57лв. лихва.

Този АУЗД е бил оспорен от жалбоподателката пред директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, който с решение СД20-РД-28-148 от 05.08.2020г. е потвърдил изцяло акта.

В мотивите на решението е отхвърлен аргументът на жалбоподателката, че за периода 01.01.2015г. до 05.09.2019г., имотът не бил нейна собственост, тъй като не е била призната все още за собственик и не го е ползвала и затова не дължи данъци и такси. Решаващият орган посочва, че независимо, че решението на ВКС е от 2019г., жалбоподателката именно като собственик по наследство, загубил владението, по чл.108 от ЗС е предявила претенцията си. В. е чл.11, ал.1 и чл.13 от ЗМДТ, че данъчно задължени лица са са собствениците на имотите и че данъкът се плаща независимо дали лицето ползва или не имота и независимо от начина на придобиване на собствеността. По отношение на таксата битови отпадъци е отбелязано, че относимата норма на чл.64, ал.1 от ЗМДТ препраща към чл.11 от ЗМДТ и таксата се заплаща от собствениците, поради което е направен извода, че правилно са установени задължения на жалбоподателката за периода от 2015 до 2019г.

В съдебното производство са събрани административната преписка по издадения акт и обжалването му. Представена е декларацията по чл.14 от ЗМДТ на Ю. К. от 18.08.1998г.; както и описаното основание за придобиване на процесния имот–покупка с нотариален акт №69 от 03.12.1997г., извадка от имотния регистър по партидата на имота, съгласно която отмяната на продажбата е вписана на 05.09.2019г.

При така установените факти, правните изводи на съда са:

кмета на Столична община, спазена е предписаната от закона форма, мотивиран е и не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му.

Спорно е приложението на материалния закон и по конкретно от кой момент жалбоподателката дължи ДНИ и ТБО за имота и по конкретно за 1/4 ид.част, предвид водените съдебни производства.

Съгласно чл.11 ЗМДТ, данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

Съгласно чл.13 ЗМДТ, данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не.

По отношение на ТБО, съгласно чл.64, ал.1 ЗМДТ, таксата за битови отпадъци се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината.

В случая жалбоподателката се легитимира като собственик на 1/4 ид.ч. от обложения недвижим имот като наследница по закон на баща си, починал на 03.04.1998г., като именно въз основа на тази си легитимация е завела иска по чл.108, ал.1 от ЗС срещу владеещата имота Ю. К., претендираща собственост въз основа на договор за покупко-продажба. Съгласно приложеното съдебно решение на ВКС се признава за установено спрямо владеещата имота, че жалбоподателката е собственик на 1/4 ид.ч. от имота, предмет на облагане с обжалвания АУЗД и е осъдена да предаде владението. Независимо от датата на постановяване на решението и вписването му, жалбоподателката е собственик на тази 1/4 ид.ч. върху имота от момента на откриване на наследството на 03.04.1998г., когато е починал наследодателя. Съдът намира, че това съдебно решение, макар и да има конститутивно действие за възстановяване на запазената част на жалбоподателката като наследник и намаляване на съответните части на заветника, то я признава за наследник на 1/4 ид.част от имота от момента, в който е приела наследството, в случая с конклюдентни действия, много преди 2015г., когато е заявила, че е собственик, завеждайки делото. Аргумент за това е и разпоредбата на чл.48 от Закона за наследството, че приемането на наследството произвежда действие от откриването му. Вписването на решението на ВКС също е ирелевантно по отношение на спора. Видно е, че още исквата молба е вписана и това е с оглед противопоставимостта на трети лица, а не се свързва с изводи по отношения легитимацията, която произтича от действието на наследяването като придобивен способ.

Обстоятелството, че другата страна в имуществения спор се е легитимирала като собственик с нотариален акт №69/1997г. (приет за нищожен от съда) и е подала декларация и съответно през годините вкл. за периода от 2015-2019г. е заплащала данък и такса, не променя правното положение на жалбоподателката като задължено лице по ЗМДТ за данъка и таксата за имота, поради, това че е собственик.

Що се отнася до възражението, че Ю. К. е владяла имота и жалбоподателката не го е ползвала, то е неоснователно. Като възможност, в чл.11 от ЗМДТ е посочено, че при учредено вещно право на ползване, данъчно задължен е ползвателя, но нарушаването на правото на владение, какъвто е настоящия случай, не попада в тази хипотеза и не освобождава задължението на собственика за местни данъци и такси.

Предвид, че жалбоподателката е била собственичка на имота през периода 2015г. – 2019г., то законосъобразно с обжалвания АУЗД са установени задълженията на ДНИ и ТБО за периода, в съответствие с разпоредбите на чл.11 и чл.64 от ЗМДТ, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

По идентичен начин са решени споровете за законосъобразността на актовете за съответните задължения на останалите собственици на имота, за които с представеното решение на ВКС е признато, че са собственици на съответните ид.ч. от имота и им е предадено владението - решение №1859/23.03.2021г. по адм.дело №9668/2020г. и решение № 3009/11.05.2021г. по адм.дело №9669/2020г. на АССГ, за които няма данни да са обжалвани и са влезли в сила.

При този изход на делото, предвид, че е представляван от юриконсулт и направеното искане, на ответника следва да се присъди юриконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 6 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. Б. срещу решение № СФД20-РД28-148/05.08.2020 г. на директора на дирекция „Местни данъци и такси и търговска дейност“ при Столична община, с което е потвърден акт за установяване на задължения – АУЗД-803-2020-1/25.06.2020 г.

ОСЪЖДА М. С. Б. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община юриконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 160, ал. 7 ДОПК.

СЪДИЯ: